

Veliko Mozganje

Bilješka pisca: Pišem ovo dok mi se bljuje i mrtav sam mamuran, popio sam jedan pelin ujutro da smiri stomak.

Ušavši u drugi slinaviji, **dio špilje** zatekosmo **ogroman mozak** u staklenci okružen naizgled nasumičnim stvarima kao i nečime što se čini kao nama nepoznata tehnologija. Predstavio se kao Zuluf ili Zuluk ili Zurluk, nisam dobar s imenima. Odmah se iz izraza moždanih vijuga ovog bića vidjelo da je ono ljuto na nas. Kasnije i iz njegovog glasa koji se čuo svima nama u našim glavama, vjerojatno jer nema usta pa ne može pričati baš na glas. Uglavnom, nije nas odmah napao, ali začudo božje nismo ni mi njega.

Aapep je jedno vrijeme pričao sam sa sobom, to sam pospremio u svoje sjećanje kako bi ga mogao kasnije tračati sa Jelenom. U tom trenutku mi je falila ta žena, dobro možda ne toliko ona koliko osiguranje u obliku njenog luka i strijele, a sada i pištolja. Saznali smo kasnije i zašto nas nije odmah napao iako je ljut za svojim, iskreno, odvratnim i ljigavim sinom. Potrebne su mu ruke, odnosno životi ljudi koji nikome neće faliti, pretpostavljam za njegove ultimativne planove preuzimanja svijeta. Tražio je jedan život za smrt svoga sina i još deset života kako bi Teutu oslobodio od njene kletve? Kletve? Nisam bio ni svjestan da je ukleta, bar ne u doslovnom značenju.

Onda je krenuo biti neugodan te je zahtijevao da kao garanciju da ćemo se vratiti u to proketo mjesto ostavimo nešto što nam je vrijedno unutar njegove vlažne i sluzave špilje. Pakijan je ostavio jednog svog ljubimca i još nešto, ne sjećam se. Kapetan je ostavio 6240 dukata, prebrojao ih je triput, bakica obećanje da će se vratiti obzirom da su joj njena "dječica" najbitnija stvar na svijetu, a ja sam ostavio svoju cijenjenu figuricu za igranje strateških stolnih igara u obliku generala Rivachegove prve specijalne divizije protiv terorizma. Nije mi bilo lako ostaviti nešto tako sentimentalno, međutim bilo je to ili moj život.

Apepa nije tražio da nešto ostavi obzirom na to da nije sudjelovao u ubijanju njegovog sina. Dok smo čekali da se Pakijan i Kapetan vrate s broda sa škrinjom zlata Pepko je ispitivao Zulufa o njegovom postojanju, odnosno o tome kako se našao tu gdje jeste i tome kako to preživljava u ovim neugodnim okolnostima. Saznali smo da ga ova tehnologija oko njega održava na životu i da su došli sa neakvim brodom koji plovi nebesima. Iako mi se to čini apsolutno nemoguće, kao školovan čovjek moram priznati da je u najmanju ruku intrigantno. Koristeći sve svoje moždane stanice trudio sam se ne razmišljati o ničemu dok nismo izašli iz te proklete prostorije obzirom da smo primjetili da ljigavo džubre čita misli.

Vrativši se na brod krenuo sam komentirati impresije o tom susretu međutim bakica me nepristojno prekinula kao i svaki put. Shvatio sam to osobno ovaj put pa kad ćeš me tretirati kao vješalicu onda ću i biti vješalica. Stajao sam tako 2 dana i 2 noći uz jarbol broda raširenih ruku, kreštajući jedino na galebove kada bi sletili na palubu broda. Svi su mislili da sam lud, ali ovo je štrajk, protest, način da dokažem svoju poantu! Nakon što sam shvatio da Apep ima magiju koja mu dozvoljava da leti, odlučio sam postati leteće smetallo pa sam ga pitao ako može držati tu magiju aktivnu na meni. Počeo sam letiti također širom raširenih ruku oko broda, izvoditi piruete, ispuštati svoje koplje iz ruke te ga ponovno stvarati u svojim rukama. Nisam bio siguran jesu li shvatili poantu pa sam lebdio črnjom murom širom raširenih ruku.

Izgubili smo se u Muri jer se dosta toga promijenilo otkada smo zadnje bili tamo. Prošlo je 2 i pol tjedna otkako smo isplovili, džubre ljigavo ima neku magiju koja ubrzava vrijeme unutra valjda. Apep je odlučio skakati kako bi se brže snašao za put u gradu pa sam i ja sa njim tako raširenih ruku.. jednom.. drugi put.. i onda je odlučio ukinuti magiju. Duboko razočaran još jednom negativnom stvari koju moram reći Teuti, ostao sam stajati raširenih ruku na trgu. Čini mi se da je jedini Pakica skontao

poantu moga protesta, al šta će jedna čupava okruglica na njih 10, jebat ga.

Zgrožen, poražen, loše volje, pokisnut, umoran, sluzav i ljigav odlučio sam se na jedinu logičnu stvar za čovjeka u mojoj poziciji, a to je piti dok mi jetra ne eksplodira. Otišao sam do Roxyja u drugoj Rodi, počeo piti i ispričao mu o ogromnom mozgu. Pitao sam ga gdje bi mogli pronaći robove, a on mi nije rekao da imaju problema sa šatorašima i da ih treba zapaliti. Također mi nije rekao da imaju problema sa smrdljivim ljudima iz kanalizacije na sjeveru grada. Al jebo mater svoju Roxy, ovaj pelin koji je importirao iz Betežne udara drugačije na čovjeka. Točno se preporođeno osjećam. E da, treba bi se čut s Teutom još...

s velikom mamurnošću,

Dor' Dol

[<---Prijašna](#)

[sesija](#)

[sesija--->](#)

[Sljedeća](#)

From:

<http://rumwiki.duckdns.org/> - **wiki**

Permanent link:

http://rumwiki.duckdns.org/doku.php?id=hr:5e:sesije:sesija_67

Last update: **2026/09/13 10:05**

